

El Béjart Ballet Lausanne tanca la temporada del Liceu amb 'L'amour, la danse', un viatge vital

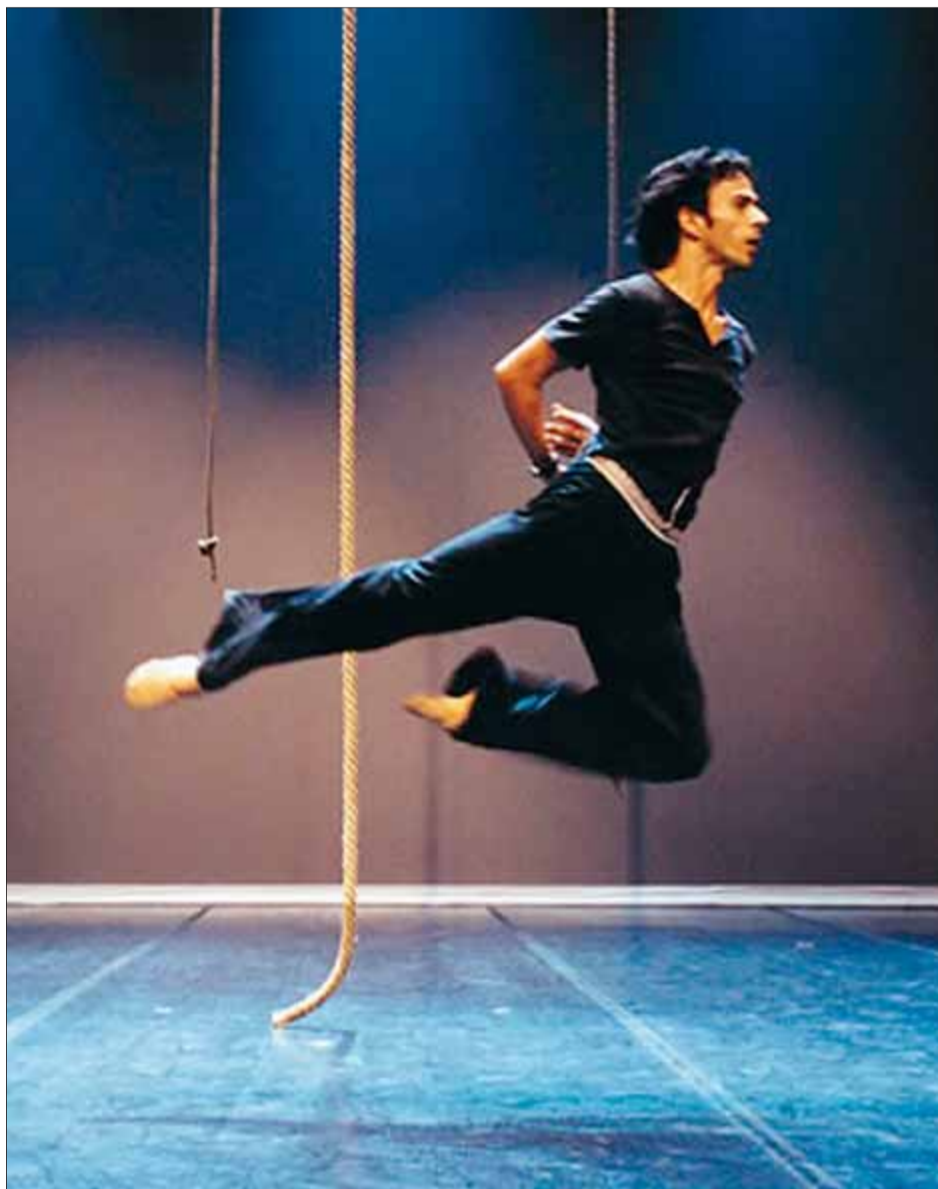
El testament de Maurice Béjart

Marta Porter
BARCELONA

El Gran Teatre del Liceu tanca temporada avui amb el Béjart Ballet Lausanne, que presenta l'últim treball del gran coreògraf francès mort fa tot just vuit mesos. Es tracta de *L'amour, la danse*, un espectacle que es podria definir com un auto-homenatge que es va fer el mestre a si mateix el 2005, i en què inclou cites a moltes de les seves pròpies obres.

El coreògraf, que en els últims anys de la seva vida va iniciar un procés de reflexió vital importantíssim, proposa en aquesta mena de viatge per la seva pròpia obra catorze fragments dels seus millors ballets en què mostra totes les seves facetes i exposa inquietuds sobre l'evolució de la dansa i del món. Són catorze obres que comencen amb el final de la seva primerenca *Sacré du printemps*, una peça que reunia dalt l'escenari un exèrcit de ballarins al so de l'electritzant música de Stravinsky i que en aquell 1959 va trencar totes les estructures dan-sístiques del moment, fins al més sentit homenatge a la joventut a través de dos homes: l'estimat ballarí estrella Jorge Donn, i l'admirat Fredy Mercury –tots dos morts de sida–, a ritme de Queen i Mozart en aquest crit de ràbia i alegris que és *Le presbytère*.

I entremig, un viatge per l'esperit *naïf*, gairebé *hippie*, que impregnava aquelles *Sept danses grecques* o les místiques danses dervixes de *Rumi*; el seu personal ho-

Gil Roman, ballarí estrella de la companyia i ara nou director ■ BBDL - FRANÇOIS PAOLINI

menatge a Balanchine a *Roméo et Juliette*, la seva admiració per la cançó francesa a *Brel et Barbara*, el seu al·legat antibèl·lic a *Entre deux guerres*, una petita representació de tots els seus ballets, més de 300, tots amb un denominador comú: l'amor en majúscules i el plaer per l'estètica.

L'última visita de Maurice Béjart al Liceu va ser fa tres anys i ell mateix, micròfon en mà, va pujar a l'escenari del teatre i va obsequiar i emocionar el públic oferint un esbós del seu nou

Zarathoustra. Le chant de la danse. Ara torna la companyia sense ell però amb una obra en què el mestre es va despulgar i mostrar tal com era. Tot i que Béjart ja no serà entre el públic, el seu esperit ben segur ens seguirà captivant. ■

un sol home?, ¿es reciclarà la companyia cap a nous repertoris o persistirà en les obres de Béjart? Infinitat de preguntes que al setembre es posaran sobre la taula però que de moment deixen a la corda fluixa una de les millors companyies de dansa de tots els temps.

Futur incert

Una companyia d'autor sense autor

El Ballet Béjart arriba ara capitanejat per Gil Roman, l'excel·lent ballarí que el mateix Béjart va designar com el seu successor, codirector de

la companyia des del 1993 i ballarí des del 1975. Amb ell i malgrat les moltes crítiques a què s'ha vist sotmès els últims mesos, la companyia encara gega una nova etapa encara per definir. Hi ha molts interrogants: com sobreviurà a una companyia d'autor sense

autor?, ¿l'Ajuntament de Lausanne seguirà finançant una companyia que es va crear expressament per a Béjart quan aquest, després de ballar-se amb el govern de Brussel·les, va abandonar el mític Ballet du XXème Siecle i els ballarins el van seguir com

un sol home?, ¿es reciclarà la companyia cap a nous repertoris o persistirà en les obres de Béjart? Infinitat de preguntes que al setembre es posaran sobre la taula però que de moment deixen a la corda fluixa una de les millors companyies de dansa de tots els temps.

Crítica òpera

Xavier Cester

Bieito ha millorat el muntatge respecte al del 2002 gràcies sobretot als tres cantants principals ■ ANTONI BOFILL

Errar el tret

Don Giovanni

De Mozart. Direcció escènica: Calixto Bieito. Gran Teatre del Liceu, 22 de juliol.

Alguna cosa continua fallant en el tractament de xoc que Calixto Bieito administra a *Don Giovanni*. La voluntat crítica, àdhuc moralista, del director al retratar la buidor d'un miserable, envoltat de miserables, a l'encalç del plaer més desaforat queda diluïda per la sobredosi d'efectes, de forma que l'espectador aclaparat no hi veu un reflex acusador del món on viu sinó una mera desfila de sexe cru i violència hiperbòlica.

Per això molts pensen que Bieito defensa allò que, en realitat, critica, la qual cosa certifica que, més enllà del virtuosisme, la bellesa desolada (la desesperada serenata telefònica) i les troballes (Elvira, l'única que l'estima de veritat, resistint-se a l'execució col·lectiva de Don Giovanni) d'algunes escenes, el director erra el tret.

Si la producció aquest cop va semblar millor que el 2002 (i millor del que és) va ser gràcies a un repartiment superior, amb tres esplèndides bèsties escèniques que van entrar a fons en el joc de Bieito. Simon Keenlyside va ser un Don Giovanni portentós, una autèntica serpent, hipnòtica i perillosa, seductora i letal, que combinava una agilitat física excepcional amb un cant capaç d' enamorar l'ànima més inflexible. El Leporello de Kyle Ketelsen, no menys hiperactiu

i amb una veu de sana rotunditat, va ser el complement perfecte en la seva caiguda en l'infern etílic i estupefaent. Algun so al límit va ser el preu gustosament pagat per gaudir de la gata furiosa i venjativa amb què Ángeles Blancas va insuflar visceralitat inusitada a Donna Anna.

A diferència del 2002, aquest cop es van barrejar les versions de Praga i Viena. L'única repetidora, Véronique Gens (Donna Elvira), va aprofitar millor l'ària extra que el Don Ottavio una mica aspre de Christoph Strehl. Günther Groissböck va ser un Comanador més contundent que cavernós, Juanita Lascarro una suau Zerlina i David Menéndez un ajustat Masetto.

El públic hi veu una desfilarada de sexe cru i violència hiperbòlica

Una proposta tan hiperactiva té el risc de convertir la partitura de Mozart en una simple comparsa, perill en què sí que va caure la batuta difusa de Friedrich Haider, tot i que va estar atent per apagar els focs (*ergo*, desquadraments) causats pel frenesí escènic.

Aquest és el primer (i no pas el millor) dels tres muntatges de Bieito al Liceu que el teatre reposa. La sorollosa divisió d'opinions final va ser tan previsible com que l'escenari acabés ben emporcat.